

האילונית, שאינה לא הולצת ולא מתייבמת!

ומוכח שדי לחכות עד שיגיע לגיל עשרים, ואז הוא נחשב לגדול, גם אם לא הביא שתי שערות, והרי הוא סריס שאינו זוקק ליבום!

ומשנין: הא אתמר עלה, אמר רבי שמואל בר יצחק אמר רב: והוא, ובתנאי, שנולדו לו סימני סריס. אבל בגיל עשרים בלבד אינו סריס אם רק לא הביא שתי שערות, אלא עדיין הוא בגדר קטן שהתעכב בו הבאת השערות, שהוא סימן לגדלותו.

אמר רבא: דיקא נמי, דקתני: והוא הסריס! שמשמעותו, שהביא סימני

ומסקינן: שמע מינה.

וכי לא נולדו לו סימני סריס — עד כמה הוא נחשב קטן?

תני דבי רבי חייא: עד רוב שנותיו. עד שהגיע לגיל שמלאו לו שלשים וחמש שנה ויום אחד, שהוא רוב שנים מתוך שבעים שנות האדם.

כי אתו לקמיה דרבא לבדוק את העיכוב בהבאת השערות, אי כחוש, אם היה הנבדק רזה, אמר להו רבא: זילו אבריוהו, האכילוהו והשקוהו, ואי בריא, היה שמן, אמר להו: זילו אכחשוהו.

היות דהני סימנין, זמנין דנתרי נושרים הם מחמת כחישותא, וזמנין דנתרי נושרים הם מחמת בריותא.

ענבים המונחת בצורה דחוקה, והחימום של הענבים מחמת הדוחק מביא לזיבת היין מהם, כך שבלחיצה קלה הם זבים יין.

מה כומר של ענבים — כיון שמניח אדם אצבעו עליו, ואינו צריך ללחוץ, מיד הוא דוכב, מזיב יין —

אף תלמידי חכמים — כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה, מיד שפתיחתם דוכבות בקבר.

שנינו במשנה: אחד בן ט' שנים ואחד שהוא בן עשרים, אם לא הביא שתי שערות הרי הוא קטן.

ומניחה הגמרא, שגם בהגיעו לגיל עשרים הוא קטן, ויש על היבמה להמתין לו עד שיגדל.

ורמינהו סתירה לכך מהמשנה במסכת נידה [דף מו]:

דתנן: בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות —

יביאו קרובי היבמה, הרוצים לשחררה מחמת שאינו ראוי להקמת שם, ראייה שהוא כבר בן עשרים שנה, והוא הסריס, שהוא לא חולץ ולא מייבם, והיא מותרת לשוק.

וכן אם היתה היבמה בת עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות —

יביאו קרוביה ראייה שהיא בת עשרים והיא

הדרן עלך פרק האשה רבה